

hvad Forbruget af Brændevin er her i Landet. Det hovedsagelige store Forbrug er Madsnapsen, det er en Snaps eller to — eller nogle tage kanske tre til Maaden, — efter Naturen, Trangen, Arbejdet og den øvrige Koft retter alt saadan noget sig. Hvis vi havde hvad jeg vil kalde Maalesforbrug af Brændevin, hvis vi drak Brændevin rigtig for Lyst her i Landet, kunde jeg forstaa, at man ved et forhøjet Skattepaalæg herpaa jagde: Nu kaste vi os over paa en anden Lüksus, nu ville vi kaffe os andre Nydelser, som ere forholdsvis billigere. Det kunde jeg forstaa, hvis vi havde, hvad jeg vil kalde Lüksusforbrug, Gøll, som af Lyst drikke Brændevin i Bøgløvis, men det sker saa godt som ikke her i Landet. Det er noget, vi, som særdes rundt omkring i By og paa Land, vide, at den gamle Skit med en Bøgl, som man drak af Glasfen i en Haandevending, eksisterer saa godt som ikke. Nej, Forbruget har arbejdet sig over til Madsnapsen, og der tror jeg, at den, som først har vænnet sig dertil, vil have sin Snaps; han vil endvidere ligge slemt efter den, hvis han ikke kan stænke sig en anden, og det vil ikke vare ret længe, inden han siger: min Snaps maa jeg have, det faar koste, hvad det vil; det er rigtigt nok en halvanden Dres Penge, men jeg maa have den! Nej, jeg tror, at, selv om Skatten maaste vil bevirke en større Nedgang en Aargang, vil det ikke vare ret længe, inden Forbruget igen er kommet højt op mod det nuværende. Men, som sagt, der bevæge vi os fuldstændig paa ghygende Grund. Sagen er da den, at selv med den ørede Finansministers Beregning bliver dog Resultatet, at den ubemidlede Befolkning, som jo hovedsagelig er den, der drikker Brændevin, det kan der ikke vel strides om — kommer til at betale saadant noget som 5 Mill. Kr. mere, end den nu betaler, altsaa et ligefremt Skattepaalæg paa denne Del af Befolkningen. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at det blot er de Penge, Finansministeren faar, men Samfundsklassen vil ikke slippe med det. Det vil blive mere, idet nemlig den forhøjede Pris paa Brændevin absolut vil betinge en forhøjet Advance. Det kan ikke være andet. Det er et Synspunkt, man ogsaa gør gældende over for andre toldpligtige Artikler, at Paalæg og Afslag virke stærkere, end de i og for sig ere, idet det gaar over i Handelsavancen. Det gaar naturligvis ikke matematisk over deri, men det har Indflydelse herpaa; et saadant Paalæg vil nødvendigvis frembringe en Forøgelse af Handelsavancen paa den paagældende Artikel. Det er saa givet som nogen Ting. Der staa vi ogsaa over for et

rent Støn; men hvis vi sige, at med de tidligere 5 Millioner bliver det 6 Millioner, tror jeg ikke, det er nogen urimelig Slutning (Afbrydelse). Man siger herovre, at det bliver meget mere. Det kan gerne være; vi regne her med aldeles løse og runde Tal. Men selv gaende ud herfra vil jeg gøre opmærksom paa det Moment, at man derigennem udbytter den fattige Befolknings Trang til en Nydelse, som den nu en Gang har vænnet sig til, og som jeg ikke tror, den saa let kan vænne sig af med, udbytter den paa den Maade, at man i Virkeligheden lægger en ny Byrde paa den af saadan noget som 6 Mill. Kr., og man kan selvfølgelig stille det op saaledes, at Tallene komme til at se meget mere affrættende ud og dog have en stor Del af Sandsynlighed for sig. Jeg skal selvfølgelig ikke gøre mig til Spaaemand for Brændevinsskattens Stæbne, men naar vi begynde der, hvor den højtærede Finansminister begynder, maa jeg sige, at jeg har meget ringe Tro til, at vi komme nogen Vegne. Jeg er ikke uvidende om, at der inden for dette Ting, maaste inden for alle Partier eller Delinger, er noget delte Meninger om, hvorvidt det ikke en Gang i Tiden og under givne Forhold og paa en vis Maade kunde være muligt at slutte sig til Tanken om en Brændevinsstat anvendt paa en eller anden rimelig og fornuftig Maade. Alt dette er muligt, men jeg siger, at efter Forslaget, som det nu ligger for, tror jeg, det er saa langt borte, at vi vist komme til at vente en rum Tid, før en Løsning af dette Spørgsmaal opnaas.

Jeg skal slutte med at anbefale det høje Ting at tage denne Sag fat grundigt og alvorligt efter de Former, det senere vil beslutte, og jeg skulde tro, at dette Ting vilde gøre vel i at behandle denne Sag saa hurtig som muligt og saa vidt muligt gøre Forsøg paa, om man kunde gøre et Tilbud, der kunde stemme med dette Tings Værdighed og demokratiske Interesser og dog være af den Natur, at man kunde vente sig, at det vilde præsentere sig som acceptabelt og saa sende det til det andet Ting. Dette er selvfølgelig en i og for sig vanskelig Opgave, men jeg tror dog, at med de Forarbejder, som ligge for, er det en Opgave, som var mulig for dette Ting, maaste endog saa i denne Samling, naar den tilstrækkelige Energi og Arbejdslyst for Spørgsmaalet maatte vise sig. Jeg vil meget anbefale og tror det hensigtsmæssigt, om Tinget med Kraft kaster sig ind paa dette Spørgsmaal. Jeg tror, at Befolkningen venter at høre noget om denne Sag og at se et Resultat, som gaar videre end til en